

DE PIRAMIDEN VAN EGYPTEN.

Egypte was een der oudste en magtigste rijken. Het was, zoo niet de geboorteplaats, althans reeds vroeg de kweekschool der wetenschappen: allerlei geleerdheid, door welke de uitstekendste mannen der oudheid uitmunten, vond er eene krachtige bescherming. Daarenboven was Egypte beroemd door zijne wijsheid; doch het was er niet minder bijzeloovig om, en reeds vroeg aan de afgoderij overgegeven, zelfs van veel dwazer en heiligscheuender aard, dan ergens elders. De Egyptenaren aanboden de zon, de maan, de sterren, menschen, planten, dieren, waaronder wormen en de afzigtelijke insecten. Men zou niet kunnen gelooven wat de geschiedenis van zijne bevolking, steden en openbare gebouwen verhaalt, werd dit alles niet bevestigd door de nog bestaende monumenten. Egypte is een museum van oudheden. De reiziger die door de puinhoopen heenwandelt, vergeet het tegenwoordige door de beschouwing van het verledene, en bij eene verbasterde natie treft hij de sporen van een magtig volk aan. De piramiden van Egypte zijn altijd onder de wonderen der wereld gesteld. Daar bestaan er nog drie van, bij Kairo, niet verre van het oude Memphis. Een fransch ingenieur heeft berekend dat de steenen van de grootste der drie voldoende zouden zijn om eene muur van tien voet hoogte en één voet dikte te bouwen; lang genoeg om geheel Frankrijk te omringen. Zij vormt een vierkant, welks grondslag aan iedere zijde 750 voeten lang en breed is. De loodlijnige hoogte is omtrent 560 voet, dat is 117 voet hooger dan de St. Paulus-kerk te Londen. De top, die, van beneden gezien, spits schijnt, vormt eene vlakke van 18 voet in het vierkant. De steenen, waarvan deze piramide gebouwd is, zijn 30 voet lang. Deze verbazende gewrochten waren oorspronkelijk tot begrafsplaatsen voor de koningen bestemd. Hieruit kan men een denkbeeld vormen van de magt en den rijkdom der natie.

T. M. L.

VOOR DEN ONDERWIJZER.

NOVEMBER. — DERDE WEEK.

Grondlegging des tempels. Ezra 3.

Ezra was een ervaren schriftgeleerde, (hoofdst. 7: 6) die in de babylonische ballingschap leefde, en met wien in de dagen van Artaxastha (Artaxerxes), koning van Perzië, een groot getal der nog achtergebleven Joden het land hunner vaders weer opzochten (hoofdst. 8: 1). Deze optocht was evenwel niet de eerste wederkeering van Juda's nakroost uit Babel. Het hoofdstuk, dat hier voor ons ligt, verplaatst ons in de dagen van Cores of Cyrus, koning van Perzië, die Babel innam in denzelfden nacht, waarin de grijze profeet Daniël voor Beltsazar, den laatsten vorst van het babylonische rijk, dat moeijelijk schrift oetseijerde, hetwelk „vingeren van eens menschen hand, op de kalk van den wand van het koninklijk paleis“ geschreven hadden. (Dan. 5.) Terwijl het Mené, mené, tekél, afarsin! door den Godsman als „gewogen en te licht bevonden“ werd verklaard, was de laatste ure van het „gouden rijk“ (Dan. 2: 38) geslagen, en reeds drongen de Perzen en Meden door de drooge bedding van den afgeleiden Eufrat, onder de sterke muren door de stad binnen. De eere, die Daniël geschiedde tot belooning van zijne „uitlegging“, volgens Dan. 5: 29, waarin vermeld staat, dat hij met „purper gekleed“ en tot den „derden heerscher“ in het koninkrijk verheven werd, was de uitvoering van den laaststen wil des konings Beltsazar. Onmiddellijk daarop werd hij gedood. (vers 30.)

De jeugdige Cyrus, die vol mannenmoed en met een ridderlijken geest bezield, aan het geheel verwijfde babylonische rijk den doodstok gaf, was een „uitverkoren werktuig“ een „knecht des Heeren“ (Jes. 45) om het getachtigde en door die tuchtiging gelouterde overblijfsel van Israël weder te doen keeren naar het land „der belofte.“ Hoe heeft Gods Geest deze goedwilligheid in Cores hart tot stand gebracht? — 't is niet onwaarschijnlijk, dat het „aan hunne voorhoofden geteekende volk“ ook hem in het

oog viel, en zijne bijzondere opmerksaamheid voor dit volk nog werd vergroot door hetgeen hem ongetwijfeld van Daniels uitlegging der geheimzinnige letters ter oore kwam. Uit den brief, welken Cores door zijn gansche koninkrijk liet rondgaan, waarin hij betuigt „dat de God des hemels hem alle koninkrijken der aarde had gegeven“, en daarbij berigt, dat die God „hem had bevolen een huis te Jeruzalem voor Hem te bouwen“, wordt het zonneklaar, dat Daniël of een ander geloovig Israëliet hem met de profetien van Jessaja en Jeremia (25: 12 en 29: 10) heeft bekend gemaakt. Naar aanleiding daarvan verwekte God zijn geest om de Joden niet alleen te laten trekken, maar hen zelfs behulpzaam te zijn met zilver en goud voor de reis (Ezra 1: 4), met kostelijkheden, materialen en vee, voor den tempelbouw en de tempeldienst (vs. 6), en daarbij te voegen wat vóór 70 jaren uit den jerezalemschen tempel was weggevoerd. (vs. 7, 8, 9). Wij willen thans niet onderzoeken, of er ook staatkunde in het spel was bij deze groote goedwilligheid van den perzischen koning, — of het ook in zijn belang kon zijn dat joodsche volk, zoo gemischt als het was, aan zich te verbinden, — of wel zijn hart geheel voor den God Israels was gewonnen, of hij uit volle overtuiging deed wat hij verrigte. Cyrus blijft ons een tusschenpersoon, een spil in het groote raderwerk van Gods voorzienig bestuur. Liever merken wij op hoe de wederkeering van Israël naar hun land en de wederoprigting van den tempel, telkens in eene adem genomen, (lees het geschrift: „Gedachtenis“ Ezra 6: 3—5), op het israelitische standpunt onafscheidelijk zijn. Hij verving den tabernaakel, waarin God met zijn volk verkeerde. (Exod. 40: 34, 35.) Toen Israël zwierf door de woestijn was ook de woning van Jehova onder hen ambuland, en moest eene draagbare tent wezen. (Exod. 26.) Toen Israël als koninkrijk vasten voet had in het land der belofte moest ook de woning Gods op vaste fundamenten staan. (1 Chr. 17: 1.) Die tempel was het vereenigingspunt. (1 Kon. 6: 5). Het meer of minder goed onderhouden van dit gebouw was de thermometer van Israels godsdienstig leven. (2 Chr. 26: 16.) Die tempel was met zijn „arke des verbonds“ ook het teeken des verbonds tusschen het volk en zijn God; de plaats waar de offers werden gebracht, de zonden verzoend, de gebeden verhoord, de raad Gods ter zaligheid in honderd schaduw afgespiegeld. Geen wonder, dat de geloovige Israëliet „een welgevallen had aan zijn steenen en medelijken met zijn gruis. (Ps. 102: 15). Geen wonder, dat de dochteren van Juda betuigen „den Heere geen lied te kunnen zingen in een vreemd land. (Ps. 137). Israels land en Israels tempel behoorden bijeen. Daarom ook de klachte, zoo aangrijpend weemoedig: „Jeruzalem, indien ik u vergeet, zoo vergeet mijne rechterhand zich zelve. (Ps. 137: 5). Jeruzalem, de berg Zion, de tempel des Heeren waren niet alleen zalke plaatsen, welke door de vaderlandsliefde in herinnering werden gehouden; maar welke in verband stonden met het verbond Gods met Abraham, Izaak en Jakob, met het houden van zijn Woord of het vergeten zijner beloftenissen. (Gen. 12: 1 en 28: 18.)

Pas waren dan ook 6 maanden voorbijgegaan, volgens vers 1 van ons hoofdstuk, sedert Juda in zijn land was wedergekeerd, of „de kinderen Israels, die in de steden waren, verzamelden zich als een enig man te Jeruzalem.“ Daar treedt Jezus, de zoon van Jozadak op, „om het altaar des Gods van Israël te bouwen.“ Welk een aandoenlijk oogenblik! Wie denkt niet aan zijn naamgenoot Jozua, die Israël 't allereerst Kanaan binnenleidde, en toen ook een altaar bouwen liet, om in eenigheid des geestes met allen die tot het uitverkoren volk behoorden, brandofferen op te offeren ter eere van Hem, die al hunne vijanden had verslagen, en hun eene rustplaats gaf voor het hol huns voets. (Jozua 8: 30.) Wie denkt niet aan dien eeuwiggen Jozua, die zich zelve ten zoenoffer gaf op het altaar des kruises, en daarmee de fundamenten legde van den tempel zijns koninkrijks in het cement van zijn bloed? (Hebr. 13: 10.)

De offerande in de 7de maand na de terugkomst uit de ballingschap was echter niet alleen eene offerande des lofs, eene betuiging van dankbaarheid. Ook „met de verschrikking die over hen was, van wege de volken der landen“ (vers 3) hebben zij te rekenen. Daar waren er, dien het van harte leed deed, dat er iets goeds voor dit volk geschiedde, en die met een hooghartig: „wat willen deze aëmechtige Joden?“ hun allerlei zwargheden in den weg legden. Daarom was ook het gebed om hulpe en kracht van Boven hoog noodig bij het offer der dankbaarheid. Toch werd het feest der loofhutten gevierd (vers 4) en het gedurig brandoffer weder ingesteld, tegelijk met de nieuwe maanden (vers 5) en alle hoogtijden gebonden. Maar dit alles geschiedde op eene geheel opene plaats, want „de grond van den tempel des Heeren was niet geleegd.“ (vers 6). Dit was ook geene gemakkelijke taak, en met de voorbereiding tot den tempelbouw gingen circa twee jaren voorbij. (vers 7). Toen stond Jezus weder op met zijne zonen en de priesters en levieten, om zelf het opzigt over het werk te nemen, opdat de fundamenten zouden worden gevestigd. (vers 8 en 9). De groote feestdag brak aan, dat de eerste steen van dezen tweeden tempel zou worden geleegd. Treffend eenvoudig en niet minder aandoenlijk dan de eerste offerande van vers 2, beschrijft ons nu Ezra deze plegtigheid.

Vers 10 en 11 lezen wij: „Als nu de bouwlieden den grond van des Heeren tempel leidden, zoo stelden zij (Jezus en de zijnen) de priesters, aangekleed zijnde, met trompetten, en de levieten, Asafs zonen, met cimbalen, om den Heere te loven naar de instelling van David, den koning van Israël. En zij zongen bij beurten, om den Heere te loven en te danken, dat Hij goedig is, dat zijne weldadigheid tot in eeuwigheid is over Israël. — En al het volk juichte met groot gejuich, als men den Heere loofde over de grondlegging van het huis des Heeren. Maar vele van de priesters, en de levieten, en hoofden der vaders, die oud waren, die het eerste huis gezien hadden, dit huis in zijne grondlegging voor hunne oogen zijnde, weenden met luider stemme.“ — Wat was de reden, dat zij weenden? O, wie begrijpt niet de oorzaak hunner smart! Daar liggen nu de grondslagen van dit huis des Heeren; daar zien zij nu de afmetingen daarvan; de steenen, die er voor zullen worden gebruikt, dat was alles wel schoon en groot; maar het kon niet halen bij dat eerste huis, dat zij in de dagen hunner jeugd aan de hand hunner ouders binnentraden, of waar zij reeds als jongelingen en mannen den Heere hadden gediend. Laat vrij de jeugd, die het verledene niet kent, „de stem met gejuich en met vreugde verheffen“, zij doen niet mee, de stem stikt hun in de keel, en eindelijk barsten zij uit in een luid geween (vers 12). Hieruit ontstond een verward gedruisch van juichen en rouwklagen, dat zelfs in de verte werd gehoord, volgens vers 13.

Ja 't was omdat de jeugd het verledene niet wist, dat hunne vreugde niet gestoord werd; maar hadden de ouden in de toekomst kunnen lezen, zij zouden zeer spoedig het weenen gestaakt hebben. Immers de heerlijkheid van dit tweede huis zou groeter zijn dan die van het eerste (Hagg. 2: 10). Want daar zou Hij verschijnen, die in den eigenlijken zin recht had te zeggen: Ik ben de tempel Gods, de volle openbaring van de heerlijkheid des Heeren, God wonende in menschelijk vleesch (Joh. 2: 19).

Niemand zal het aan stofte ontbreken, om naar aanleiding van dit geschiedverhaal vragen te doen, als deze: „Waarom is de tempeldienst, in Israël onontbeerlijk, voor ons overbodig geworden? 1 Petr. 2: 9 heeft een duidelijk antwoord, dat ook voor kinderen met weinig moeite is verstaanbaar te maken.

Ook is de opmerking niet gezocht, dat bij al wat hier op aarde geschiedt, altijd reden te over is tot het vermengen van de stemme des juichens met de stemme des geweeens.

Als eenmaal Gods tempel (Openb. 21: 22), waarvan Jezus de uiterste hoeksteen is (Ps. 118: 22), in den hemel zal verrijzen, „zullen alle tranen van de oogen zijn gewischt, en rouw, noch gekrijt meer zijn.“ (Openb. 21: 4).

GEZEGDEN EN SPREUKEN.

Waarheid en leugen zijn als olie en water. Giet men olie en water in één glas, zoo zal, al roert men dezelve nog zoo lang door elkander, de olie steeds boven drijven. Laat leugen en waarheid met elkander schijnbaar vereenigd of door elkander geroerd zijn: heb slechts een wijngeduld, de waarheid zal wel boven komen en drijven.

Is er iemand die vloekt om zijne woorden of daden te bevestigen, denkt gewis: die het meeste vloekt, spreekt het minst de waarheid. De waarheid behoeft niet opgedrongen te worden; zij is van zichzelf aanminnelijk en aanneemelijk.

Denk nooit: „ik heb wel kwaad gedaan, maar niemand zal er toch achter kunnen komen.“ Dit is een gebroken rietstaf; ieder die daarop geleund heeft, is gevallen. Negen en negentig maal doet men kwaad en het blijft verborgen, de honderdste keer komt het evenwel zeker uit.

Hebt gij kwaad bedreven, en zijt gij overtuigd dat niemand het weet, en is daarover onrust in uw geweten, wat ik u raden mag, belijd altijd dadelijk uwe misdaad. Het is wel eene moeijelijke en zware zaak voor u, waarvan gij zelfs altijd een afkeer in u zult ontwaren: het is echter de eenige weg tot vergeving en tot herstelling der rust in uw geweten.

Verkwist gij uw geld en goed, dat is veel; dit verlies kan echter weder hersteld worden. Maar verkwist gij ouden tijd, dit verlies is van oneindig gewigt; want, tijd die vervlogen is, kan door niets ter wereld, zelfs door geene schatten in meer herroepen worden.

Al zijt gij jong, denk evenwel aan den dood. De dagelijksche ervaring leert, dat oude lieden moeten sterven, maar jonge kinderen sterven. Niets is onzekerder dan de dag des doods, en de dood kent geen stand, rang, noch onderdom.